

Gudstjeneste Skævinge & Strø Kirker

den 26. juli 2020

Kirkedag: 7.s.e.Trin/B

Tekst: Præd 3,1-11; Rom 8,1-4; Matt 10,24-31

Salmer:

SK: 754 * 46 * 49 * 308

LL: 754 * 46 * 509 * 49 * 474 * 308

Dagen i dag er en af de svære kirkedage, synes jeg. Svær, fordi den meget let bringer os derud i livet, hvor vi har flere spørgsmål end svar. Det er rart, når vi ved læsning af bibelteksterne, suppleret af salmerne og prædiken, kan lande sådan et eller andet sted på nogenlunde sikker grund og sige noget i retning af: Nå, det er sådan det hænger sammen. Eller, Ja, det kender jeg også fra mit eget liv. Det sidste kan vi måske nok sige i dag; men jeg tvivler på, at vi kommer til en større forståelse. Måske kommer vi til en større erkendelse. Og måske skal vi også en gang imellem stille os til ro med erkendelsen i stedet for forståelsen. Dertil kommer også, at de tanker, der kan sættes i gang af dagens læsninger, meget nemt åbner for endnu flere aspekter af emnerne. Emner, der er skrevet tonsvis af bøger om, og som mennesker har spekuleret over i alle tider. Så at tro, vi kan komme til bunds i emnet på én gudstjeneste, er nok at stræbe efter for meget.

I dagens prædiken kommer jeg ikke ind på det med forholdet mellem mesteren og disciplen. Og det gør jeg ikke, fordi jeg i min læsning af gudstjenestens læsninger i løbet af ugen, hele tiden bliver forstyrret af sætningen om spurven, der falder til jorden. Jeg bliver hele tiden forstyrret af spurvens fald i lyset af, at alle hovedhår er talt på os, og vi behøver ikke frygte. Dét er jo et billede og en beskrivelse af Guds ufattelige omsorg og kendskab til os. Og i det billede styrter spurve til jorden. Dog,

så er Gud med den, siger Jesus, selv om det blot er en lille spurv. Men alligevel.

Jesus siger også, at vi ikke skal frygte. Men kort forinden taler han om, at vi skal frygte Gud. Vi skal ikke frygte dem, der kun kan slå legemet ihjel. Vi skal snarere frygte ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt. Og det er Gud selv, Jesus taler om. Den onde, Djævelen, kan ikke dømme os til fortabelse. Djævelen kan ikke tage os ud af frelsen. Men Gud kan tage frelsen fra os, og derved er vi dømt til fortabelse. Det er langt alvorligere konsekvenser end at blive slået ihjel på legemet. Djævelen kan ikke gøre os noget endegyldigt; dét er alt sammen i Guds hænder. Vi er i Guds hænder. Det vækker på en og samme tid tillid og fred og angst og frygt; tro og tvivl/anfægtelse.

Årsagerne til dette er ikke kun spurven, der falder til jorden. Det er ofte også livets mange forskellige tilskikkelser. Det er jo meget få mennesker, der lever hele livet på solsiden og kun har grund til glæde og smil. Det er også meget få mennesker, der lever hele livet i skyggen og kun har grund til sorg og gråd. For de fleste af os, er det en blanding af det hele. Og nogle gange, er der forbavsende kort mellem sol og skygge.

Prædikeren er inde på det i den tekst, vi tidligere har læst. Der er en tid til, hvad vi kan kalde for det gode, og en tid til, hvad vi kan kalde for det mindre gode, eller måske ligefrem det onde. Der er en tid til lykke og en tid til ulykke. Sådan går livet for hovedparten af os. Det er værd at lægge mærke til, at både de gode ting, prædikeren nævner og de mindre gode ting, er ting, der ligger til os, både som *vore* handlinger og som handlinger, der bliver gjort mod os. Vi er i livets tilskikkelser, i dets op- og nedture nogle gange grundledet. Vi er årsag til handlingen, og vi skal udføre den. Og andre gange er vi

genstandsleddet, handlingen bliver gjort mod os. Men, jeg tror, at der er en meget stor pointe i, at prædikerens lange liste er skrevet med os som grundleddet. Jeg tror, at der er en stor pointe i at erkende, at der er rigtig meget af livet, vi selv er ansvarlig for/skyld i. Meget mere, end vore omgivelser er ansvarlige for. Så når noget går mig imod, så kan det skyldes, at jeg går imod.

Det glemmer vi lidt for ofte, når vi anfægtes af, om Gud hører vore bønner eller tager sig af os i faldet. I den sammenhæng er der alt for mange gange, hvor vi ser os selv som uskyldige ofre for andres grusomheder eller hensynsløshed – eller mangel på hengivenhed og opmærksomhed. Vi er ikke altid så gode til at se de andres handlinger som modhandlinger eller reageren på vores ageren. Der bliver meget nemt en konflikt i, at vi ser os selv som det uskyldige genstandsled; mens vi egentlig er det skyldige grundled.

Og det går så også ud over vores Gudsforhold. For vi er den uskyldige spurv, der uskyldigt falder til jorden. Og hvor er Gud Herren så henne i det med al sin omsorg? Det er så sandt, som prædikerer skriver, at vi har fået lagt verdens gang på sinde, og vi forstår ikke, hvad Gud gør.

Måske er det, fordi vi presser billedet med spurven. Måske fordi vi ikke erkender det selvfølgelig. Spurve falder til jorden! Sådan er det. Lige som det, at biller og regnorme trædes til døde, når vi går en tur ned over græsplænen, og myg og fluer og sommerfugle splatter ud på forruden, når vi kører ud i den skønne natur. Livet har både sorg og glæde. Noget er vi selv skyld i, andet er andre skyld i; men der er også noget, som bare er livet som det er på denne side af døden. Og vi tænker alt for småt om Gud, hvis Guds højeste ønske og dybeste vilje skulle være blot at skabe os et øjeblikks lykke. Måske også fordi vi, når

alt kommer til alt, så forstår vi måske ikke helt, hvad lykke egentlig er. For sjovt nok, nej sjovt er det ikke, så er lykke for mange mennesker forbundet med at have det godt og være tilfreds. Det kan imidlertid meget nemt forveksles med begær.

Spørger vi efter Gud, anfægtes vi af sorg og glæde, så kan det være, fordi vi ikke tænker stort nok om Gud. For hvad med spurven – hvor er Gud? Ja, det behøver vi ikke tvivle på, for det påpeger Jesus tydeligt: Han er med den i dens fald. Det er evangeliet til os i dag. Os som er Gud så meget mere dyrebare end spurven, os, som Han kender så godt, at han kan antallet af vore hovedhår, hver en tåre vi fælder. Han er med os også i mørket, sorgen og faldet.

De salmer, vi synger i dag, de har alle på forskellig vis både livets sorg og glæde. De når også frem til, at alligevel må de prise Gud, for ingen ulykke eller sorg på jord er stor eller mørk nok til at slukke Hans kærlighed til os. Det værste, der kan ske os er, at vi dør af det, tænker vi. For Gud er dét så ikke det værste, og bør heller ikke være det for os. Det værste er, om vi mister troen på Gud. Derfor skal vi frygte Gud mere end noget andet. Vi skal frygte Guds vrede og hellige retfærdighed; men vi skal samtidig lovprise den i lyset af Jesus Kristus. Som han var nær mennesker, er Gud Herren os nær. Derfor skal vi også, som det også på forskellig vis siges i salmerne i dag, nå til den erkendelse, at intet mørke og ingen sorger er store nok til at slukke Guds kærlighed og omsorg, og ingen glæde på jord og intet lys på jord er, om det så er nok så godt, så er intet af det helt så godt som det lys og den glæde, der venter os i Himlen.

Livet er et øjeblik i sorg og glæde og en evighed i fryd og herlighed. Og det forstår vi overhovedet ikke noget af, for det er Guds eget ønske, at det skal gælde os. Og for at det skal gælde og være vores mulighed, har Gud Herren selv gjort det

nødvendige for os i Jesus Kristus. Gud har nok lagt os verdens gang på sinde; men Han har lagt evighedens gang på sin søns sinde.

Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen er der et tidspunkt. En tid til at fødes, en tid til at dø. I Himlen er der en evighed til opstandelsens herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.